

RICHARD OSMAN

Dva

„Balzam na dušu!“
Daily Express

„Štvrtkový klub detektívov
– najlepší spoločník
na víkend.“

Red

razy

MŔTVY

Dva
razy
MŔTVY

**RICHARD
OSMAN**

*Dva
razy*
MŔTVY

Z angličtiny preložila
TAMARA CHOVANOVÁ

slovar

Copyright © 2021 by Richard Osman

All rights reserved.

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2022

Translation © Tamara Chovanová 2022

ISBN 978-80-556-5210-8

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými, ani vo forme fotokópií, nahrávok, prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Venujem Ruby a Sonnymu –
som hrdý a šťastný, že som váš otec.*

Sylvia Finchová premýšľa, ako dlho to dokáže robiť.

Kladie nohu pred nohu, semišové topánky jej v jesenných kalužiach stmavnú.

Smrť okolo nej visí ako jemná hmla. Má ju vo vlasoch, v šatách. Určite to vidí každý, okolo koho prechádza?

Zbaví sa toho niekedy? Sylvia dúfa, že áno, a zároveň dúfa, že nie.

Kedy sa jej naposledy stalo niečo dobré? Niečo, čo jej dalo aspoň nejakú nádej.

Keď pri dverách vytúkava bezpečnostný kód, cez oblaky prenikne slnko.

Vojde dnu.

PRVÁ ČASŤ

Určite vás navštívia priatelia

1

Nasledujúci štvrtok...

„Rozprávala som sa s istou ženou z Ruskin Courtu a hovorila, že drží diétu,“ nadhodila Joyce a dopila pohár vína. „Má osemdesiatdva rokov.“

„S chodúľkou vyzerá človek tučnejší,“ poznamená Ron. „Dôležité sú chudé nohy.“

„Prečo niekto drží diétu, keď má osemdesiatdva rokov?“ zvolá Joyce. „Čo jej môže urobiť rolka s klobásou? Zabije ju? Hm, nech sa postaví do radu.“

Štvrtkový klub detektívov uzavrel svoje posledné stretnutie. Všetci si už potykali a tento týždeň sa venovali vychladnutému prípadu trafikanta z Hastingsu, ktorý votrelca zlikvidoval kušou. Zatkli ho, ale potom do toho zasiahli médiá a zhodli sa, že človek by mal mať dovolené chrániť svoj obchod kušou. Odkráčal slobodný, so vztýčenou hlavou.

Asi o mesiac polícia odhalila, že ten votrelec chodil s dcérou trafikanta, tínedžerkou, a trafikant mal v záznamoch viaceré vážne ublíženia na zdraví, ale vtedy sa už všetci pohli ďalej. Koniec koncov, stalo sa to v roku 1975. V tom čase ešte neexistovali bezpečnostné kamery a nikto netúžil robiť rozruch.

„Myslíte, že pes by mohol byť dobrý spoločník?“ spýta sa Joyce. „Uvažovala som, že si buď zaobstarám psa, alebo sa zaregistrujem na instagrame.“

„To ti neodporúčam,“ odvetí Ibrahim.

„Ach, ty vždy všetko zamietneš,“ vzdychne Ron.

„Vo všeobecnosti áno,“ súhlasí Ibrahim.

„Samozrejme, nechcem veľkého psa,“ dodá Joyce. „Na veľkého psa nemám vysávač.“

Joyce, Ron, Ibrahim a Elizabeth obedujú v reštaurácii v strede komunity Coopers Chase. Na stole stojí fľaša červeného a fľaša bieleho vína. Je trištvrte na dvanásť.

„Ale nezaobstaraj si malého psa, Joyce,“ radí jej Ron. „Malé psy sú ako malí muži, vždy si chcú niečo dokázať. Kľučia, štekajú na autá.“

Joyce prikývne. „Tak možno stredného psa? Elizabeth?“

„Mmm, dobrý nápad,“ prikývne Elizabeth, hoci veľmi nepočúva. Ako by mohla, keď práve dostala taký list?

Samozrejme, zachytí hlavné body. Elizabeth je vždy pozorná, lebo človek nikdy nevie, čo mu padne do lona. Za tie roky všeličo si už vypočula. Útržok rozhovoru v berlínskom bare, reči zhovorčivého ruského námorníka na krátkej dovolenke v Tripolise. Teraz počas štvrtkového obeda v ospalej kentskej dôchodcovskej osade sa zdá, že Joyce chce psa, prebieha debata o jeho veľkosti a Ibrahim má pochybnosti. Ale ona je v duchu inde.

Ten list strčila pod Elizabethine dvere neznáma ruka.

Milá Elizabeth,

rád by som vedel, či sa ešte na mňa pamätáš. Možno nie, a hoci sa nechcem vytáňovať, verím, že áno.

Život znova šibol čarovným prútikom, a keď som sa sem prisťahoval, zistil som, že teraz sme susedia. Mám skvelú spoločnosť! Zrejme si myslíš, že v dnešných časoch sem pustia všetku starú chamraď.

*Viem, je to už dávno, čo sme sa naposledy videli,
ale myslím, že by bolo úžasné, keby sme po tých rokoch
obnovili našu známosť.*

*Nechceš prísť ku mne na drink do Ruskin Courtu
číslo 14? Na malú kolaudáciu? Ak chceš, čo by si
povedala zajtra o 15. hod.? Nemusíš odpovedať, aj tak Ťa
budem čakať s fľašou vína.*

*Skutočne sa veľmi poteším, keď Ťa uvidím. Mali by
sme dobehnúť zameškané, ubehlo hrozne veľa vody.*

*Veľmi dúfam, že si na mňa spomenieš, a veľmi
dúfam, že Ťa zajtra uvidím.*

*Tvoj starý priateľ
Marcus Carmichael*

Elizabeth o tom premýšľala, odkedy si prečítala list.

Naposledy videla Marcusa Carmichaela koncom novembra 1981 v jednu veľmi tmavú, veľmi chladnú noc pri Lambeth Bridgei. Temža bola vtedy v odlive a jej sa v mrazivom vzduchu vytvárali pred ústami obláčiky. Bol tam vtedy tím odborníkov a Elizabeth ho viedla. Prišli v ošarpanej bielej dodávke značky Ford Transit, podľa nápisov zvonka patrila G. Procterovi a stálo na nej, že umýva okná, čistí odkvapy a robí aj iné práce, zato vnútri sa všetko ligotalo a bola tam kopa tlačidiel a monitorov. Mladý strážnik ohradil časť pobrežia a chodník na Albert Embankment bol uzavretý.

Elizabeth a jej tím zišli dolu po nebezpečných kamenných schodoch, klzkých, zmachnatených. Pri odlive vyplavilo mŕtve telo – bolo opreté o najbližší kamenný stĺp pod mostom, takmer sedelo. Elizabeth sa postarala, aby všetko urobili poriadne. Jeden z členov jej tímu prezrel oblečenie a prehrabal vrecká mužovho hrubého kabáta, mladá žena z Highgatu fotografovala a doktor

zaznamenal úmrtie. Bolo jasné, že ten muž skočil do Temže niekde povyše alebo ho do nej hodili. O tom rozhodne súdny lekár. Nieкто iný napíše na stroji správu a Elizabeth jednoducho doplní naspodok svoje iniciálky. Pekne úhľadne.

Cesta nahor po tých klzkých schodoch s telom na vojenských nosidlách chvíľu trvala. Mladý strážnik, celý šťastný, že ho zavolali, spadol a zlomil si členok. Už len to potrebovali! Vysvetlili mu, že momentálne nemôžu zavolať sanitku, a prijal to bez námietok. O niekoľko mesiacov ho bez uvedenia dôvodu povýšili, takže sa nestala nijaká trvalá škoda.

Jej malý tím konečne vyšiel na nábrežie a telo uložili do bielej dodávky a nápisom „aj iné práce“.

Tím sa rozdelil, v dodávke zostali len Elizabeth a doktor a telo, ktoré dopravili do márnice v Hampshire. S týmto konkrétnym doktorom ešte nespolupracovala – statný, červenolíci, mal tmavé prešedivené fúzy –, ale bol celkom zaujímavý. Na takého muža človek nezabudne. Diskutovali o eutanázii a krikete, až kým doktor nezadriemal.

Ibrahim zdvihne vínový pohár a prejde k veci. „Obávam sa, že psa ti neodporúčam, Joyce, či už malého, stredného alebo veľkého. V tvojom veku...“

„Ach, a je to tu,“ povie Ron.

„Stredný pes,“ vysvetľuje Ibrahim, „povedzme teriér alebo Jack Russell, sa dožíva priemerne štrnásť rokov.“

„To kto hovorí?“ spýta sa Ron.

„To hovorí spolok chovateľov psov, ak to chceš s nimi prediskutovať, Ron. Chceš to s nimi prediskutovať?“

„Nie, tvoj názor mi stačí.“

„Tak teda, Joyce,“ pokračuje Ibrahim, „ty máš sedemdesiat-sedem rokov?“

Joyce prikývne. „Na budúci rok mám sedemdesiatosem.“

„Áno, samozrejme,“ súhlasí Ibrahim. „Takže ak máš sedemdesiatsedem rokov, mali by sme sa zamyslieť nad tým, koľko sa asi dožiješ.“

„Ach, áno!“ zvolá Joyce. „To sa mi páči. Raz som si na móle dala vyložiť tarotové karty. Tá žena povedala, že prídem k peniazom.“

„Konkrétne sa musíme pozrieť na to, akú máš šancu, že prežiješ stredného psa.“

„Je mi záhadou, prečo si sa nikdy neoženil, synak,“ povie Ron Ibrahimovi a z vedierka na stole vezme fľašu bieleho vína. „S tou tvojou výrečnosťou. Dolejem niekomu?“

„Ďakujem, Ron,“ odvetí Joyce. „Dolej mi doplna, aby si nemusel dolievať znova.“

„Sedemdesiatsedemročná žena má päťdesiatjedenpercentnú šancu, že bude žiť ďalších pätnásť rokov,“ pokračuje Ibrahim.

„To je zábavné,“ povie Joyce. „Mimochodom, k nijakým peniazom som neprišla.“

„Takže keby si si teraz zaobstarala psa, Joyce, prežila by si ho? To je otázka.“

„Ja by som prežil psa, aby som mu urobil naprotiveň,“ vyhlási Ron. „Sedeli by sme každý v inom rohu izby, hľadeli by sme na seba a hádali, kto odíde prvý. Ja nie. Je to celkom, ako keď sme sa v sedemdesiatom ôsmom dohadovali s konglomerátom British Leyland. Len čo jeden z nich odišiel prvý na večko, vedel som, že sme ich dostali.“ Ron si chlipne vína. „Nikdy nechodte prví na večko. Ak to inak nejde, pokúste sa ich zmiašť.“

„Pravda je taká, Joyce,“ dodá Ibrahim, „že možno by ho prežila a možno nie. Máš päťdesiatjedenpercentnú šancu. Pokojne si hod' mincou, hoci neverím, že stojí za to tak riskovať. Nesmieš zomrieť prv než tvoj pes.“

„A to hovorili starí Egypťania alebo starí psychiatri?“ spýta sa Joyce. „Alebo si si to práve vymyslel?“

Ibrahim znova nakloní pohár k Joyce, čo prezrádza, že príde ďalšia múdrosť. „Samozrejme, musíš zomrieť skôr ako tvoje deti, lebo si ich naučila žiť bez teba. Ale psa to nenaučíš. Psa môžeš naučiť len žiť s tebou.“

„To skutočne stojí za zamyslenie, Ibrahim. Ďakujem,“ povie Joyce. „Možno je to trochu neosobné, čo myslíš, Elizabeth?“

Elizabeth ju počuje, ale v duchu je ešte stále v uháňajúcej bielej dodávke s telom a fúzatým doktorom. Nestalo sa to jediný raz v Elizabethinej kariére, ale je to dosť nezvyčajné, aby si to pamätala – to by vedel každý, kto poznal Marcusa Carmichaela.

„Poraz Ibrahimov systém,“ radí jej Elizabeth. „Nájdi si psa, ktorý je už dosť starý.“

Carmichael sa zrazu po rokoch vrátil. A čo od nej chce? Priateľsky si podebatovať? Príjemne si zaspomínať pri otvorenom ohni? Ktovie.

Účet im prinesie nová čašníčka. Volá sa Poppy a na predlaktí má vytetovanú margarétku. Poppy pracuje v reštaurácii už dva týždne, ale zatiaľ nemá dobré hodnotenia.

„Priniesli ste nám účet dvanástky, Poppy,“ podotkne Ron.

Poppy prikývne. „Aha, áno, to je... aká som hlúpa... toto je ktorý stôl?“

„Pätnásť,“ odvetí Ron. „Môžete to zistiť podľa toho, že na sviečke je veľká pätnásťka.“

„Prepáčte,“ ospravedlňuje sa Poppy. „Usilujem sa zapamätať si jedlá a priniesť ich, až potom čísla. Časom sa zorientujem.“ Odíde do kuchyne.

„Mysli to dobre,“ poznamená Ibrahim, „ale na túto prácu nie je stavaná.“

„No má krásne nechty,“ pochváli ju Joyce. „Bezchybné. Všetky sú bezchybné, Elizabeth?“

Elizabeth prikývne. „Bezchybné.“ Nie je to jediné, čo si všimla na Poppy, ktorá akoby z neba spadla s tými nechťami a nešikovnosťou. Ale teraz jej chodí po rozume čosi iné a záhada Poppy počká do ďalšieho dňa.

V duchu si premieta ten list. *Rád by som vedel, či sa ešte na mňa pamätáš.... ubehlo brozne veľa vody...*

Pamätá sa Elizabeth na Marcusa Carmichaela? Absurdná otázka. Telo Marcusa Carmichaela našla opreté o mostný pilier na Temži počas odlivu. Za hlbokej noci pomáhala vyniesť to telo po klzkých schodoch. Sedela meter od neho v bielej dočiarke inzerujúcej umývanie okien. Správu o smrti oznámila jeho mladej manželke a na pohrebe stála pri jeho hrobe na znak úcty.

Áno, Elizabeth si veľmi dobre spomína na Marcusa Carmichaela. Ale je načase vrátiť sa do prítomnosti. Jedno za druhým.

Elizabeth sa načiahne za svojím bielym vínom. „Ibrahim, nejde len o čísla. Ron, ty by si zomrel dávno pred psom, muži sa dožívajú nižšieho veku ako ženy a vieš, čo ti hovoril doktor o hladine cukru. Joyce, obe dobre vieme, že si sa už rozhodla. Zaoštaráš si záchranárskeho psa. V tejto chvíli kdesi sedí celkom sám, čaká na teba s veľkými očami. Budeš bezmocná a okrem toho to bude zábavné pre nás všetkých, tak už o tom prestaňme diskutovať.“

A je to.

„A čo ten instagram?“ spýta sa Joyce.

„Ani neviem, čo je to, pokojne urob, čo chceš,“ odvetí Elizabeth a dopije víno.

Dostala pozvanie od mŕtveho muža? Po krátkej úvahe ho prijme.

2

„Minule sme večer sledovali *Antiques Roadshow*,“ povie hlavný inšpektor Chris Hudson a poklopkáva prstami po volante. „Príde tam žena s takými krčahmi a vaša mama sa nakloní ku mne a povie...“

Policajtká De Freitasová vrazí hlavou do prístrojovej dosky. „Pane, prosím vás. Doslova vás prosím, prestaňte na desať minút hovoriť o mojej mame.“

Chris Hudson má byť jej mentorom, má jej uhladiť cestu do Britskej kriminálnej ústredne, ale to by ste veru nepovedali vzhľadom na takmer absolútnu neúctu, s akou sa k sebe správajú, či na ich priateľstvo, ktoré sa rozvilo vo chvíli, keď sa stretli.

Donna nedávno predstavila svojho šéfa Chrisa svojej mame Patrice. Myslela si, že spolu budú dobre vychádzať. Ukázalo sa, že spolu vychádzajú až priveľmi dobre na jej vkus.

Policajné sledovanie s Chrisom Hudsonom bolo kedysi zábavnejšie. Chrúмали čipsy, dávali si hádanky, klebetili o novom seržantovi, ktorý nedávno nastúpil do Fairhavenu a nešťastnou náhodou poslal fotku svojho penisu miestnej obchodníčke, ktorá sa s ním radila o bezpečnostných mrežiach.

Smiali sa spolu, jedli, naprávali svet.

A teraz? V jesenný podvečer sedia v Chrisovom Forde Focusu a pozorne sledujú garáž Connie Johnsonovej. Teraz má Chris dózu plnú olív, mrkvy a humusu. Tú dózu kúpila jej mama, hu-

mus urobila jej mama a mrkvu nakrájala jej mama. Keď Donna navrhla, aby si kúpili KitKat, pozrel na ňu a vyhlásil – „práz-dne kalórie“.

Connie Johnsonová bola priateľská miestna drogová dílerka. No, v týchto časoch bola skôr drogová veľkoobchodníčka. Zopár rokov ovládali trh s drogami bratia Antoniovci zo St. Leonards, ale zhruba pred rokom zrazu boli nezvestní a ich miesto zaujala Connie Johnsonová. Či bola len drogová veľkoobchodníčka alebo aj vrahýňa, to bolo otáznne, ale či už to bolo tak alebo onak, bol to dôvod, prečo celý týždeň vysedávali vo Ford Focuse s ďalekohľadmi namierenými na fairhavenskú garáž.

Chris trochu schudol, bol pekne ostrihaný a nosil tenisky primerané veku – to všetko mu poradila Donna. Využila všetky triky, ktoré poznala, aby ho povzbudila, presvedčila, nalákala, nech sa o seba začne starať. Ukázalo sa však, že jedinou motiváciou, ktorú potreboval, aby sa zmenil, bol sex s jej mamou. Človek si musí dávať pozor, čo si želá.

Donna sa zvalí na sedadle a vyduje líca. Za KitKat by aj zabíjala.

„No dobre, dobre,“ povie Chris. „Tak teda vidím čosi, čo sa začína na M.“

Donna pozrie cez okno. Dolu vidí rad garáží a jedna z nich patrí Connie Johnsonovej, novému drogovému kráľovi z Fairhavenu. Alebo kráľovnej? Za garážami je more. Lamanšský prieliv čierny ako sadze, vlnky osvetľuje mesiac. Ďaleko na mori vidí na obzore svetlo.

„Maxijachta?“ spýta sa Donna.

„Nie,“ Chris pokrúti hlavou.

Donna sa natiahne a pozrie dozadu na rad garáží. Ku Con-ninej garáži príde postava na bicykli s kapucňou na hlave a za-

klope jej na plechovú bránu. Aj hore na kopci počujú to slabé dunenie kovu.

„Mladík na bicykli?“ nadhodí Donna.

„Nie,“ odvetí Chris.

Donna sa díva, ako sa otvára brána a chlapec vojde dnu. Toto sa dialo každý deň od rána do večera. Kuriéri prichádzali a odchádzali. Odchádzali s kokaínom, extázou a hašišom, vracali sa s peniazmi. Fungovalo to nonstop. Donna vie, že by mohli okamžite nastúpiť a našli by peknú kôpku drog, pri stole znučenú priekupníčku a mladíka na bicykli. Ale neponáhľali sa, iba fotili každého, kto vošiel alebo vyšiel, takých ľudí sledovali, kamkoľvek išli, usilovali sa vytvoriť si celkový obraz o obchode Connie Johnsonovej. Zbierali dôkazy, aby to uzavreli jedným vrzom. Pri troche šťastia urobia na svitaní niekoľko razíí. A keby mali viac šťastia, pomáhala by im pri tom podporná skupina s pneumatickými baranidlami, rozbili by zopár dverí a jeden z členov tej skupiny by bol slobodný.

„Modrá bunda?“ tipuje Donna, keď vidí, ako žena kráča po cestičke k parkovisku.

„Nie,“ pokrúti hlavou Chris.

Hlavnou cenou by bola sama Connie Johnsonová. Preto tu bola Donna s Chrisom. Zavraždila Connie dvoch rivalov a prešlo jej to?

Občas popri mladíkoch na bicykloch videli aj známejšie tváre. Dávnejšie postavy z fairhavenskej drogovej scény. Každé meno mali zaznamenané. Ak Connie zavraždila bratov Antoniovcov, neurobila to sama. Nebola hlúpa. Skôr či neskôr si uvedomí, že ju sledujú. Bude to menej okaté, ťažšie sa im ju bude sledovať. Takže všetky dôkazy si zaznamenávali, kým to bolo možné.

Keď im na okienko zaklope niekto háňkou, Donna sa strhne. Zvrtnie sa a vidí modrú bundu ženy, ktorá kráčala po cestičke. V okne sa ukáže usmiata tvár a zdvihne dva poháriky s kávou. Donna si všimne hrivu blond vlasov a červený rúž. Spustí okienko.

Žena sa zohne, potom sa usmeje. „Nepredstavili nás, ale myslím, že vy ste Donna a Chris. Kúpila som vám na pumpe kávu.“

Podá im poháriky, Donna a Chris na ne postrú a vezmú si ich.

„Som Connie Johnsonová, ale to asi viete,“ povie žena. Potľapká si po vreckách na bunde. „Priniesla som vám aj klobásové rolky, ak máte záujem.“

„Nie, ďakujeme,“ odvetí Chris.

„Áno, radi si ich vezmeme,“ ozve sa Donna.

Connie podá Donne klobáskovú rolku v papierovom vrecku. „Žiaľ, pre tú policajtku, čo sa skrýva za kontajnermi a fotí, nemám nič.“

„Aj tak je vegánka,“ podotkne Donna. „Z Brightonu.“

„Len som sa vám chcela predstaviť,“ vysvetlí Connie. „Pokoju ne ma kedykoľvek zatknite.“

„Zatkneme vás,“ prikývne Chris.

„Aké očné tiene používate?“ Connie sa spýta Donny.

„Pat McGrath, Gold Standard,“ prezradí Donna.

„Pôsobia honosne,“ poznamená Connie. „Tak teda nadnes som s obchodovaním skončila, keby ste chceli ísť domov. A za posledné dva týždne ste nevideli nič, čo by som nechcela, aby ste videli.“

Chris si odpije z kávy. „Tá káva je skutočne z pumpy? Je veľmi dobrá.“

„Majú nový kávovar,“ povie Connie. Siahne do vnútorného vrecka, vyberie obálku a podá ju Donne. „Toto si môžete zobrať.“

Vnútri sú fotky vás dvoch, ale aj fotky všetkých ostatných policajtov, ktorí sa tu hmýrili. Na tú hru treba dvoch. Stavím sa, že ste nevideli toho, kto ich fotil, čo? A sledovali sme zopár z vás aj domov. Je tam aj vaša fotka, Donna, keď ste minule boli na rande. Podľa mňa máte na viac.“

„Viem,“ pípne Donna.

„Pomaly pôjdem, ale teší ma, že som sa s vami konečne osobne stretla. Túžila som sa s vami zoznámiť.“ Connie im pošle vzdušný bozk. „Nechcem, aby ste mi boli cudzí.“

Connie sa vystrie a odchádza od Fordu Focusu. Za nimi sa vynorí Range Rover. Otvoria sa dvere na strane spolujazdca, Connie nastúpi a odváža sa preč.

„Tak teda,“ vzdychne Chris.

„Tak teda – čo teraz?“ nadhodí Donna.

Chris mykne plecom.

„Skvelý plán, šéfko,“ poznamená Donna. „Kto bol váš špeh? Nieкто na M.“

Chris otočí kľúčik v zapalovaní, zapne si bezpečnostný pás. „Krásna tvár vašej mamy. Vidím ju vždy, keď zatvorím oči.“

„Páni moji,“ vzdychne Donna. „Požiadam o preloženie.“

„Dobrý nápad,“ podotkne Chris. „Ale až keď zbalíme Connie Johnsonovú, dobre?“

3

Joyce

Túžim, aby sa znova stalo čosi vzrušujúce. Je mi jedno čo.

Možno požiar, ale taký, pri ktorom by sa nikto nezranil. Len by tu horelo, bolo by vidieť plamene a zavýjali by hasičské autá. Všetci by sme mohli stáť dookola s termoskami a Ron by mohol radiť hasičom. Alebo aférka, to by bolo zábavné. Podľa možnosti moja, no nechcem byť nenásytná, takže mi stačí, aby z toho bol menší škandál – napríklad veľký vekový rozdiel. Alebo by niekto mohol potrebovať výmenu bedrového kĺbu. Alebo by mohlo ísť o aférku homosexuálneho páru? Takú sme zatiaľ v Coopers Chase nemali a myslím, že všetkým by sa to páčilo. Alebo by mohli zabasnúť vnuka niekoho z miestnych, mohol by ísť do väzenia... Alebo by mohla prísť záplava, no taká, ktorá nás nezasiahne? Veď viete, ako to myslím.

Keď si spomeniem, koľko ľudí tu zomrelo v poslednom čase, je dosť ťažké vrátiť sa k piplaniu v zemi v záhradníckom centre alebo pozeráť staré epizódy seriálu *Inšpektor Taggart*. Hoci *Taggart* mám rada.

Keď som bola zdravotnou sestrou, ľudia podchvíľou zomierali. Naľavo, napravo, aj v strede. Nevysvetľujte si to zle, ja som nikdy nikoho nezabila, hoci by to bolo veľmi ľahké. Ľahšie, než keby som bola doktorka. Doktorov dosť sledovali. V dnešných časoch zrejme sledujú každého, ale stavím sa, že sa to ešte stále dá urobiť, ak človek má na to náladu.